

I. Obiectul procedurii de cameră preliminară

A. Competența instanței. Competența organului de urmărire penală

I. Competența Direcției Generale Anticorupție. Calitatea inculpatului. Sancțiunea nulității

NCPP, art. 342 și urm.; O.U.G. nr. 120/2005, art. 1

Este adevărat că dispozițiile art. 324 alin. (3) NCPP nu fac distincție între organele de cercetare penală („în cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală”). Dar aceasta nu exclude obligativitatea prevăzută de lege, inclusiv de cod, ca oricare dintre organele de cercetare penală pe care le-ar putea delega procurorul să aibă competența de a efectua actele de urmărire penală solicitate. Ori, ofițerii D.G.A. au, prin lege, competența limitată de a efectua acte dispuse de procuror, doar în ceea ce privește săvârșirea de fapte de corupție de către personalul M.A.I.

În ceea ce privește calitatea de funcționar public, inculpata a avut posibilitatea de a-și susține argumentele pe fondul cauzei, încadrarea juridică dată de procuror putând fi schimbată pe parcursul judecării (dacă acest lucru se impune).

C.A. București – S. I pen., Încheierea nr. 779 din 07.10.2014

Prin încheierea din data de 03.09.2014, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București, în baza art. 345 alin. (2) raportat la art. 282 alin. (1) NCPP și art. 102 alin. (3) NCPP, a admis excepția formulată de inculpata S.M.C., privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către un organ de cercetare penală incompetent, respectiv ofițerii D.G.A., delegați de procuror să efectueze acte de urmărire penală.

A constatat nulitatea relativă a actelor prin care s-a dispus sau autorizat administrarea de probe și a celor prin care acestea au fost administrate (care privesc atât pe inculpata S.M.C., cât și pe inculpata M.R.), respectiv a următoarelor acte: proces-verbal de sesizare din oficiu din 26.03.2014; ordonanța de delegare a ofițerilor D.G.A., pentru efectuarea unor acte de urmărire penală, din data de 26.03.2014; procese-verbale întocmite de ofițeri D.G.A. la 26.03.2014 și la 27.03.2014, privind efectuarea unor

verificări în cauză; ordonanța de delegare din 31.03.2014, emisă de procuror, prin care ofițeri D.G.A. au fost delegați să efectueze audieri și verificări în cauză; ordonanța procurorului din 17.04.2014 de delegare a ofițerilor D.G.A. să pună în aplicare mandatele de supraveghere tehnică privind supravegherea video, audio sau prin fotografiere a convorbirilor purtate de cele două inculpate între ele și cu alte persoane implicate în cauză, precum și de redare a convorbirilor rezultate în urma punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică; procese-verbale de redare de către ofițeri D.G.A. a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate ca urmare a punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică; adrese ale unor compartimente din cadrul D.G.A. prin care s-au înaintat procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate, pe baza cărora procurorul a solicitat și obținut de la instanță prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică; adresa D.G.A. către procuror prin care s-a atestat selectarea ofițerului D.G.A. pentru a fi investigator acoperit în cauză; ordonanța din 12.06.2014, emisă de procuror privind autorizarea investigatorului sub acoperire – ofițer D.G.A.; ordonanțe prin care procurorul a delegat ofițeri D.G.A. să efectueze percheziții domiciliare, corporale și în autoturism, să desfășoare activități de constatare a infracțiunii flagrante, să audieze martori, să efectueze planșe fotografice cu momentele operative rezultate în cauză, să redea convorbirile interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere emise și prelungite în cauză și efectuarea de planșe fotografice cu momentele operative rezultate în cauză; proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, întocmit la 13.06.2014, de ofițeri D.G.A.; procese-verbale de efectuare percheziții; procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, a înregistrărilor ambientale, planșe foto, toate întocmite de ofițeri D.G.A. A exclus toate aceste probe autorizate și administrate prin acte nule.

A respins ca nefondate excepțiile invocate de inculpata M.R. privind nelegala sesizare a instanței și nulitatea administrării probelor.

Pentru a pronunța această încheiere, s-a reținut, în fapt că:

În perioada aprilie-iunie 2014, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, inculpata S.M.C., funcționar public, psiholog principal, șef al laboratorului de examinări psihologice mai sus menționat, a primit sume de bani în cuantum de 50 și 100 de lei de la mai multe persoane, în legătură cu îndeplinirea unor acte ce intră în îndatoririle sale de serviciu, respectiv în legătură cu efectuarea examinării psihologice și eliberarea avizului psihologic în domeniul siguranței circulației, în domeniul corespunzător activității profesionale a candidaților examinați (34 acte materiale).

În perioada aprilie-iunie 2014, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, inculpata M.R., funcționar public, psiholog specialist cu atribuții privind

efectuarea examinărilor psihologice – Laboratorul de examinări psihologice pentru siguranța circulației și navigației a primit sume de bani în cuantum de 50 și 100 de lei de la mai multe persoane în legătură cu îndeplinirea unor acte ce intră în îndatoririle sale de serviciu, respectiv în legătură cu efectuarea examinării psihologice și eliberarea avizului psihologic în domeniul siguranței circulației, în domeniul corespunzător activității profesionale a candidaților examinați (11 acte materiale).

Asupra cererilor și excepțiilor formulate de inculpata S.M.C.:

Inculpata a invocat excepția privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către procuror și a celor efectuate, pe baza dispozițiilor date de procuror, de către ofițeri din cadrul Direcției Generale Anticorupție (D.G.A.).

Astfel, s-a arătat, în esență, în cererea formulată de către inculpată – prin apărător ales – că majoritatea probelor din cauză au fost administrate de către ofițeri din cadrul D.G.A., organ care nu avea competența să se implice în speță. În drept, s-a argumentat cu dispozițiile art. 1 din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea D.G.A. din cadrul M.A.I., modificată prin Legea nr. 324/2013 (începând cu data de 15.12.2013), potrivit cu care „D.G.A. este structură specializată a M.A.I., cu personalitate juridică, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului – alin. (1); lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. au competența să efectueze activități de prevenire și descoperire, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, privind infracțiuni prevăzute de Legea nr. 78/2000, săvârșite de personalul M.A.I. – alin. (2)”.

Pe cale de consecință, dat fiind că inculpata nu avea calitatea de personal M.A.I., fiind salariată a unei unități spitalicești din structura Ministerului Transporturilor, s-a solicitat constatarea nulității actelor întocmite de un organ necompetent și excluderea probelor administrate de ofițerii D.G.A., cu încălcarea dispozițiilor legale (sunt enumerate și actele dosarului întocmite de către ori privind pe ofițerii D.G.A.).

Potrivit art. 342 NCPP, obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Analizând excepția invocată de către inculpată, judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele:

Articolul 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 120/2005 prevede: „Direcția generală anticorupție este structura specializată a Ministerului Administrației și Internelor, cu personalitate juridică, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului ministerului”.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.”

Prin O.U.G. nr. 59/2013 s-au adus modificări art. 1 din O.U.G. nr. 120/2005, respectiv acesta a fost modificat în sensul că „lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne efectuează, în condițiile legii, activități de prevenire și descoperire a faptelor de corupție, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind următoarele categorii de infracțiuni: infracțiuni prevăzute de art. 254-257 NCP; infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare”. Însă, această ordonanță de urgență a fost respinsă prin Legea nr. 324/2013, începând cu data de 05.12.2013).

Din cele sus expuse, rezultă cu certitudine că legea aplicabilă lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul D.G.A. este O.U.G. nr. 120/2005 (așa cum a fost modificată prin Legea nr. 324/2013) și, pe cale de consecință, aceștia au competență doar în ceea ce privește săvârșirea unor fapte de corupție de către personalul M.A.I.

Este adevărat că dispozițiile art. 324 alin. (3) NCPP nu fac distincție între organele de cercetare penală („în cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală”). Dar aceasta nu exclude obligativitatea prevăzută de lege, inclusiv de Cod, ca oricare dintre organele de cercetare penală pe care le-ar putea delega procurorul să aibă competența de a efectua actele de urmărire penală solicitate. Ori, ofițerii D.G.A. au prin lege competența limitată de a efectua acte dispuse de procuror, doar în ceea ce privește săvârșirea de fapte de corupție de către personalul M.A.I.

Cum niciuna dintre inculpate nu avea calitatea de personal M.A.I., judecătorul a constatat nulitatea relativă a actelor de urmărire penală dispuse de procuror și efectuate de ofițerii D.G.A., inculpatelor aducându-li-se o vătămare a drepturilor lor, ce nu putea fi înlăturată decât prin desființarea acestor acte. Cum art. 102 alin. (3) NCPP prevede că „nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei”, judecătorul a exclus probele administrate cu încălcarea dispozițiilor legale.

Asupra cererilor și excepțiilor formulate de inculpata M.R.:

Inculpata a invocat excepția de nelegală sesizare a instanței și nulitatea administrării probelor motivând, în esență, că „încadrarea juridică a faptei este ambiguă” și o „împiedică să-și organizeze o apărare corespunzătoare” (referitor la împrejurarea că nu a avut calitatea de funcționar public cerută de lege în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită); totodată, s-a arătat că în rechizitoriul parchetului nu a fost descrisă nici modalitatea concretă în care s-ar fi săvârșit fapta, respectiv dacă pretinsele sume de bani sau foloase materiale i-ar fi fost date tocmai în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intra în atribuțiile sale de serviciu.

Un alt motiv invocat avea în vedere „caracterul total neloyal al administrării probatoriilor, bazate în principal pe determinarea unor persoane să dea declarații împotriva sa”.

Din cele sus-expuse – așa cum au fost invocate de inculpată – s-a observat că nicio critică nu viza vreun aspect de legalitate, ci doar de interpretare și coroborare a probatoriului administrat în cursul urmăririi penale; toate aceste aspecte țin de fondul cauzei și exced, în mod evident, limitelor stabilite de legiuitor cu privire la obiectul procedurii de cameră preliminară.

În cursul judecății inculpata a avut posibilitatea de a administra probe în apărare, în combaterea celor administrate în acuzare, iar pentru o eventuală mărturie mincinoasă a persoanelor audiate în cauză exista posibilitatea de a se formula plângere penală.

Mai mult, faptele au fost descrise în rechizitoriul parchetului, ca și modul de operare, iar trimiterea inculpatei în judecată a avut la bază nu doar declarațiile persoanelor care i-ar fi dat bani (ce au avut inițial calitatea de suspect, permisă de Codul de procedură penală), ci și celelalte mijloace de probă administrate în cauză, inclusiv declarațiile de recunoaștere parțială date de inculpată, în sensul că ar fi primit sume cuprinse între 50 și 100 lei de la persoane examinate și în care a făcut referiri și la activitatea presupus infracțională a coinculpatei S.M.C.

În ceea ce privește calitatea de funcționar public, inculpata avea posibilitatea de a-și susține argumentele pe fondul cauzei, încadrarea juridică dată de procuror putând fi schimbată pe parcursul judecății (dacă acest lucru s-ar impune).

Dreptul la apărare al inculpatei nu a fost încălcat în niciun mod și aceasta nu este împiedicată în exercitarea dreptului său prin stabilirea unei încadrări juridice în rechizitoriu, încadrare ce poate fi pusă în discuție doar cu ocazia judecății în fond a cauzei.

Constatând că motivele invocate în cererea inculpatei nu vizau legalitatea administrării probelor sau a actelor efectuate de organele de urmărire penală,

că inculpatei i-a fost asigurat permanent dreptul la apărare, precum și că rechizitoriul parchetului corespunde cerințelor art. 328 NCPP, tribunalul a respins cererea formulată de inculpată.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal, a formulat contestație Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

În motivarea contestației, în esență, s-a criticat admiterea excepției formulată de inculpata S.M.C., privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către un organ de cercetare penală incompetent, respectiv ofițerii D.G.A., delegați de procuror să efectueze acte de urmărire penală.

Curtea a constatat că, potrivit art. 345 alin. (2) și (3) NCPP, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a sancționat cu nulitatea mai multe acte de urmărire penală pentru necompetența ofițerilor D.G.A., delegați de către procuror.

Potrivit dispozițiilor procedurale, încheierea se comunică procurorului care remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Încheierea pronunțată în această etapă, reglementată prin art. 345 NCPP, nu se atacă separat, întrucât nu există niciun text de lege care să prevadă acest lucru, având regimul juridic de drept comun, respectiv fiind atacabilă odată cu fondul.

Prin urmare, contestația formulată a fost considerată inadmisibilă și a fost respinsă ca atare.

2. Restituirea cauzei la parchet la cererea procurorului. Nerespectarea competenței după calitatea persoanei a organului de urmărire penală

CPP 1969, art. 197, art. 209 alin. (4), art. 281 alin. (1) lit. b);
NCPP, art. 342 și urm.

Actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, respectiv de către un procuror incompetent, precum și declarațiile date în fața acestuia au fost constatate nelegale. Celelalte probe administrate au fost menținute, având în vedere că nu au o legătură directă cu actele declarate nule, fiind întocmite de organul de cercetare penală, ce era competent în cauză, de experți criminaliști ori consultanți fiscali, cu respectarea dispozițiilor legale.

C.A. Iași – S. pen. și min., Încheierea nr. 25 din 28.05.2014

Prin rechizitoriul nr. (...) emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui, inculpatul X a fost trimis în judecată, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 31 alin. (2) teza I C. pen. 1969 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. 1969 și de art. 31 alin. (2) teza I cu aplicarea art. 290 C. pen. 1969 și aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. 1969, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen. 1969 (calificările fiind efectuate pe Codul penal din 1969), reținându-se în fapt că, în perioada aprilie 2010-mai 2011, în mod repetat și în baza aceleiași rezoluții infracționale, uzând de ascendentul conferit de calitatea sa de administrator al (...), ar fi determinat-o, cu intenție, prin formularea de îndemnuri în acest sens, pe numita Y, economist în cadrul societății, pentru ca, pe de o parte, să menționeze în cuprinsul a 127 facturi fiscale și a 113 chitanțe fiscale aferente acestora și emise de alte societăți comerciale că societatea mai sus menționată a efectuat cheltuieli care s-au dovedit, ulterior, că nu aveau la bază operațiuni reale și că s-ar fi aprovizionat cu mărfuri și servicii, iar, pe de altă parte, să execute semnături aleatorii în dreptul rubricilor „Semnătura și ștampila furnizorului” și „Cazier”, din cuprinsul a 127 facturi fiscale și a 113 chitanțe fiscale aferente acestora, pentru a avea aparența derulării unor operațiuni comerciale, și pentru ca, pe de altă parte, să înregistreze respectivele documente contabile la care s-a adăugat și factura fiscală seria (...), completată de inculpat în evidențele contabile, deturnând astfel, cuantumul cheltuielilor efectuate de societate în scopul sustragerii de la plata către bugetul consolidat al statului a sumei de 481.438 lei, reprezentând TVA colectat din operațiuni anterioare și nevirat.

Inițial, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalul Iași, instanță care, prin sentința penală cu nr. (...), în temeiul dispozițiilor art. 42 raportat la art. 281 alin. (1) lit. b) NCPP a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Iași. Prin încheierea din data de 03.02.2014, s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 255/2013 trimiterea cauzei la judecătorul de cameră preliminară.

Prin încheierea din data de 02.04.2014 a judecătorului de cameră preliminară, s-a admis cererea formulată de inculpat și s-a constatat neregularitatea actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului nr. (...) emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui, s-au sancționat cu nulitatea absolută, potrivit art. 197 alin. (2) CPP 1969, cu referire la art. 4 din Legea nr. 255/2013, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, respectiv rezoluția de confirmare a urmăririi penale, dispusă la data de 30.02.2012, ordonanța de schimbare a încadrării juridice și de extindere a cercetării penale din data de 14.12.2012, ambele dispuse de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui, procesul-verbal de aducere

la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare din data de 19.04.2012, ordonanța din data de 08.02.2013, procesele-verbale de prezentare a urmăririi penale din datele de 08.02.2013 și 15.03.2013, și a exclus următoarele probe administrate în cursul urmăririi penale: declarațiile învinuitului X, declarațiile martorilor A și B.

Pentru a se dispune astfel, s-a constatat că, la momentul săvârșirii activității presupus infracționale, inculpatul avea calitatea de avocat, iar, potrivit dispozițiilor art. 209 alin. (4) cu referire la art. 281 alin. (1) lit. b) CPP 1969, era competent să efectueze urmărirea penală și să exercite supravegherea asupra activității de cercetare penală procurorul parchetului de pe lângă curtea de apel.

Cum, în cauză, urmărirea penală a fost supravegheată de către un procuror din cadrul parchetului de pe lângă tribunal, procuror care a emis și rechizitoriul, ce face obiectul verificării legalității din speță, s-a constatat că au fost încălcate dispozițiile relative la competența după calitatea persoanei, încălcare care, potrivit art. 197 alin. (2) C. pen. 1969, în vigoare la momentul efectuării urmăririi penale, era sancționată cu nulitatea absolută.

Astfel, a constatat că actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, respectiv de către un organ de urmărire incompetent, au fost rezoluția de confirmare a urmăririi penale, dispusă la data de 30.02.2012, ordonanța de schimbare a încadrării juridice și de extindere a cercetării penale din data de 14.12.2012, ambele dispuse de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui, procesul-verbal de aducere la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare din data de 19.04.2012, ordonanța din data de 08.02.2013, procesele-verbale de prezentare a urmăririi penale din datele de 08.02.2013 și 15.03.2013, și a exclus următoarele probe administrate în cursul urmăririi penale: declarațiile învinuitului X, declarațiile martorilor A și B. Au fost menținute toate celelalte acte de urmărire penală, dar și probele administrate, având în vedere că nu au o legătură directă cu actele declarate nule, fiind întocmite de organul de cercetare penală, ce era competent în cauză, fie de experți criminaliști ori consultanți fiscali, cu respectarea dispozițiilor legale.

Această încheiere din data de 02.04.2014 a rămas definitivă la data de 14.05.2014, prin respingerea de către I.C.C.J. – Secția penală, prin încheierea nr. 1638/2014, ca nefondată, a contestației declarate de inculpatul X.

Încheierea a fost comunicată procurorului, în condițiile art. 345 alin. (2) NCPP, iar în termenul prevăzut de lege, procurorul a solicitat restituirea cauzei la parchet.

Examinând cauza având ca obiect rechizitoriul nr. (...) emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui și față de solicitarea de restituire a cauzei,

în baza art. 346 alin. (3) lit. c) teza I NCPP, s-a dispus restituirea cauzei privind pe inculpatul X, [...] Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui.

NOTĂ. Soluția menținerii actelor de urmărire penală efectuate și a probelor administrate de către organul de cercetare penală, chiar dacă procurorul care **a supravegheat** urmărirea penală nu era competent, se întâlnește și în alte cauze, considerându-se că nulitatea nu se răsfrânge și asupra actelor efectuate de polițist. Este discutabil, însă, dacă acest raționament este valabil atunci când organele de cercetare penală nu ar fi putut efectua acte de urmărire penală într-o cauză în care procurorul competent după calitatea persoanei trebuia să efectueze, personal, urmărirea penală, iar polițistii nu ar fi putut efectua acte procedurale decât în baza unei delegări, care, în mod evident, nu numai că nu a fost dată de către procurorul competent, dar, în fapt, aceasta nu există.

Speța reliefează și ezitățile de la începuturile aplicării prevederilor noului Cod de procedură penală în ceea ce privește camera preliminară, contestația exercitată de către inculpat împotriva încheierii pronunțată conform art. 345 alin. (2) fiind respinsă de către Înalta Curte de Casație și Justiție ca nefondată, nu ca inadmisibilă, iar curtea de apel o consideră, astfel, definitivă.

3. Cerere constatare a neregularității rechizitoriului. Competența Direcției Naționale Anticorupție

NCPP, art. 328, art. 342 și urm.;
O.U.G. nr. 43/2002, art. 13

Criticile formulate de contestatorii inculpați cu privire la neregularitatea rechizitoriului prin aceea că participația acestora nu este clară sub aspectul faptelor imputate, deoarece lipsește data la care au avut loc pretinsele acte de complicitate, precum și la lipsa calității de subiect activ al pretinsului autor la data la care ar rezulta remiterea banilor, nu conduc la concluzia imposibilității, pentru judecător, de a stabili obiectul sau limitele judecării astfel că, în mod corect, au fost înlăturate.

Lipsa unei denumiri exacte a unei probei încuviințate, nu afectează, în niciun caz, legalitatea acesteia.

Cu privire la actele de urmărire penală, judecătorul de cameră preliminară de la curte a constatat că, în raport cu dispozițiile art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002, având în vedere suma reținută ca obiect al infracțiunilor de corupție – 20.000 euro, este competent Parchetul de pe lângă I.C.C.J. – D.N.A.

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu din data de 16.12.2015, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București, Secția I Penală, în baza art. 346 alin. (1) NCPP, cu referire la art. 344 alin. (2) NCPP a respins, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpații T.I., C.R.-V. și P.A.

În baza art. 346 alin. (1) NCPP cu referire la art. 345 alin. (1) NCPP a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 5(...)/P/2011 din 11.09.2015 al Parchetului de pe lângă I.C.C.J. – D.N.A., a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. A dispus începerea judecății cauzei privind pe inculpații T.I., C.R.V. și P.A.

Pentru a pronunța această încheiere, judecătorul de cameră preliminară a avut în vedere următoarele considerente:

Prin rechizitoriul nr. 5(...)/P/2011 din 14.09.2015 al Parchetului de pe lângă I.C.C.J. – D.N.A., au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, inculpații T.I., C.R.V. și P.A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită.

În actul de sesizare s-a reținut, în fapt, că inculpatul T.I., în perioada 15.03.2010-24.03.2010, în calitate de ofițer de poliție judiciară, cu gradul de comisar și funcția de adjunct al șefului Secției X Poliție București din cadrul D.G.P.M.B., a pretins de la denunțătoarea G.C.M. inițial suma de 20.000 euro, din care a primit efectiv suma de 15.000 euro, prin intermediul inculpatului C.R.V. pentru ca, pe de o parte, sub coordonarea sa directă, agenții de poliție din subordine, respectiv numiții E.M. și C.N. să efectueze cercetările penale în așa fel încât să se dispună o soluție de neurmărire penală în cauza în care denunțătoarea era cercetată sub aspectul comiterii infracțiunilor de înșelăciune și fals în înscrisuri, la plângerea cetățeanului american D.R.D. și, pe de altă parte, pentru a-și exercita influența asupra procurorului de caz, în vederea confirmării soluției de neurmărire penală.

De asemenea, inculpatul C.R.V., în perioada 15.03.2010-24.03.2010, și-a exercitat influența pe lângă acesta și a intermediat inculpatului T.I., ofițer de poliție judiciară, cu gradul de comisar și funcția de adjunct al șefului Secției X Poliție din cadrul D.G.P.M.B., primirea sumei de 15.000 euro pe care acesta din urmă a pretins-o de la denunțătoarea G.C.M. pentru ca, pe de o parte, sub coordonarea sa, lucrătorii de poliție din subordine, respectiv numiții E.M. și C.N., să efectueze cercetările penale în așa fel încât să se dispună o soluție de neurmărire penală în cauza în care martora denunțătoare era cercetată penal sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de înșelăciune și fals în înscrisuri, la plângerea cetățeanului american D.R.D. și, pe de altă parte, pentru a-și exercita influența asupra procurorului de caz, în vederea confirmării soluției de neurmărire penală a denunțătoarei.

De asemenea, inculpatul P.A., în perioada 15.03.2010-24.03.2010, s-a oferit să intervină pe lângă inculpatul C.R.V., despre care cunoștea că se afla în relații de prietenie cu un lucrător din conducerea Secției X Poliție, pentru ca acesta să intervină pe lângă acest polițist în sensul rezolvării problemei juridice a denunțatoarei G.C.M. și, totodată, a intermediat primirea sumei de 15.000 euro de către inculpatul T.I. prin intermediul inculpatului C.R.V., el fiind persoana cu care martora denunțătoare ținea legătura și de la care aceasta primea indicații cu privire la acțiunile ce trebuiau întreprinse.

Inculpatul T.I., prin apărător ales, a depus la dosarul cauzei cereri și excepții prin care a solicitat, în baza art. 342 NCPP, să se constate nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În cuprinsul cererilor și excepțiilor a solicitat a se constata că urmărirea penală a fost afectată de administrarea unei probe – expertiza criminalistică – probă ce nu a fost niciodată dispusă în cauză, probă asupra căreia a formulat mai multe memorii, solicitând administrarea ei în deplină legalitate. Inculpatul a arătat, în esență, consecințele neclarificării tipului de expertiză ce urmează a fi efectuată: tehnică sau criminalistică sunt de natură a afecta, pe de o parte, asigurarea valorificării drepturilor procesuale conferite de lege suspectului, iar, pe de altă parte, sunt de natură a conduce la constatarea nulității probei, ca una administrată nelegal, potrivit art. 102 alin. (2), (3) și (4) NCPP.

În concluzie, inculpatul a arătat că, potrivit dispozițiilor cuprinse în art. 102 alin. (3) NCPP „nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei”, motiv pentru care a solicitat a se constata nulitatea probei mai sus amintite și a se proceda la excluderea acesteia.

Inculpatul C.R.V., prin apărător ales, a depus la dosarul cauzei cereri și excepții prin care a solicitat, în baza art. 342 NCPP, să se constate nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală și să se restituie cauza la procuror în vederea dispunerii soluției de clasare față de inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de complicitate la luare de mită, neexistând probe care să conducă la concluzia că inculpatul a săvârșit faptele ce ii sunt imputate, iar în subsidiar restituirea cauzei la Parchet în vederea refacerii urmăririi penale.

În cuprinsul cererilor și excepțiilor a invocat excepția nelegalității sesizării instanței prin Rechizitoriul nr. 5(...)/P/2011 deoarece încadrarea juridică era greșită și nici nu a fost adusă la cunoștința suspectului potrivit legii, încadrarea juridică a pretinselor fapte la infracțiunea de complicitate la luare de mită prevăzută de art. 48 raportat la art. 289. alin. (1) NCP, în referire la art. 7 lit. c) din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012